

Het is weer raak met Kees en Sjaak

Het is weer raak
met Kees en Sjaak

Kees van Nieuwkerk

moon

© 2010 Kees van Nieuwkerk en Moon, Amsterdam

Omslagontwerp Studio 100%

Foto's omslag Hans Boddeke en Jelle de Jong

Zetwerk ZetSpiegel, Best

www.moonuitgevers.nl

ISBN 978 90 488 0583 9

NUR 285

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

Voor De Sjaak

1

Toen ik bedacht dat ik dit boek ging schrijven belde ik meteen De Sjaak. Hij is al vanaf mijn zevende mijn beste vriend en daarmee medeverantwoordelijk voor bijna alle avonturen die ik tot nu toe heb beleefd. Ik wist dat het onmogelijk voor mij zou worden zijn naam niet in dit verhaal te laten vallen. Alle schrijvers debutereren immers met een werkje dat praktisch alleen maar over hun eigen leven gaat. Dus ik belde Sjaak op. Niet om hem om toestemming te vragen, maar gewoon, omdat hij mijn beste vriend is.

‘Ga je een boek schrijven? Dat kun jij helemaal niet!’

Typisch Sjaak. Altijd spugen op een hoofd dat plotseling naast hem uit het maaiveld omhoog komt steken, altijd in alles de eerste en de beste willen zijn. Vroeger was zijn zak knikkers al de grootste van het schoolplein. Het zou mij dan ook niets verbazen als hij terwijl je dit leest ergens driftig zijn eigen versie van het verhaal zit op te pennen, om het volgende week tegen het dubbele van mijn honorarium te slij-

ten. Een bestseller zal het dan worden, over zijn leven vol spanning en actie. Een pageturner waarmee hij het hele stoffige sfeertje dat rond boeken hangt in één adem zal doen verdwijnen. Prijzen zal hij ermee gaan winnen en ik zal weer in zijn schaduw staan, zoals het hoort en zoals de laatste regel van zijn boek het ook zal beschrijven: 'O ja, Kees was er ook bij.'

'Jij maakt niks mee, je ligt de hele dag alleen maar een beetje in je bed te stinken. Je hebt de concentratie van een nicht die damesvoetbal kijkt. Het enige wat jij kunt produceren is een hoop stront. En dan niet een hele grote hoop maar een teleurstellend kleine keutel. Vriend, je komt niet verder dan één bladzijde.'

Misschien dat je je begint af te vragen waarom ik besloot Sjaak te bellen of hoe hij überhaupt mijn beste vriend kan zijn. Maar Sjaak zou Sjaak niet zijn geweest als hij er aan het einde van de dag niet voor mij zou staan. Aan het einde van een heel lange dag, waarin hij mij elk kwartier minstens drie keer in mijn ballen trapt, dat wel. Maar Sjaak staat er.

'Ik wil je best helpen maar onder drie, nee, vier voorwaarden. Ten eerste, ik wil dat er fullcolour glossy foto's van mij in dat boekje van jou worden gedrukt. Of dit erotische foto's zijn of niet, mag ik zelf bepalen. Twee, ik wil dat je me introduceert als "De Sjaak". Dat is dus Sjaak met het lidwoord "De" ervoor. Want dat is vet. En ten derde wil ik een date met je zusje. Eerst even wat eten, lopendebandsushi misschien, en dan kicken we bij mij thuis onze schoenen uit om op de

bank een film te kijken. Of ze daarna blijft slapen laat ik geheel aan haar over.'

Allemaal zeer onredelijke voorwaarden, waarvan ik wist dat ik me er maar beter bij kon neerleggen. Dat met die foto's was trouwens nog een heel gedoe met mijn uitgeverij, omdat hierdoor de productiekosten van dit boekje enorm zijn gestegen en de opbrengst dus weer daalt. Enfin. Ik was blij dat hij voorwaarde vier liet voor wat het was.

'En als voorwaarde vier wil ik dat je het boek aan *mij* opdraagt.'

Dit ging me toch echt te ver. Als je ooit je eerste boek schrijft, dan doe je dat toch zeker voor je moeder. De liefste vrouw op aarde, die je door alle ellende van het leven heeft gesleept en dit dan ook nog eens moet gaan zitten nalezen. Of je draagt het op aan je vriendinnetje, als je er een hebt. Ik had er geen.

Er klonk een zucht door de telefoon.

'Ik weet precies wat je nu denkt en dat is allemaal gay. Zonder mijn hulp gaat dat boekje van jou straks alleen maar over het bakken van taarten en welk suf bloemetjesoverhemd je nu weer eens uit de kast moet trekken. De lezer wil meegevoerd worden in een cocktail van drank, drugs en wilde feestjes. Dankzij mij ga je tietten beschrijven, zo mooi dat men van poëzie zal spreken. Je hebt me nodig en je weet het.'

Had ik een keus? Wel een mooi bloemetjesoverhemd aan.

'Goed zo. Morgen gaan we meteen aan de slag. Ik kom je om elf uur oppikken. Ja, bij je ouders thuis.

Omdat je daar nog woont. Kansloos. Denkt zomaar een boek te gaan schrijven, hoe haal je het...'

Ik hoorde mijn beste vriend nog even tegen zichzelf doorpruttelen alvorens ik hem wegdruckte.

En daar zat ik dan, in wat Sjaak omschreef als mijn kinderkamer. Gezien die grote poster van *South Park* aan mijn muur had hij misschien wel een beetje gelijk. En dat door mij eigenhandig geel-blauw geschilderde bureau stond nu ook niet bepaald volwassen. Toch voelde ik me wel zo. Met mijn middelbare-schooldiploma op zak genoot ik nu al een paar maanden van mijn welverdiende vrijheid. En dat hield in dat ik in mijn bed lag terwijl buiten de zon scheen.

Gemiddeld keek ik zo'n twee films per dag en verslond ik elke week een nieuwe tv-serie. Dit was een soort huiswerk, want ik wilde naar de Nederlandse Film en Televisie Academie in Amsterdam. Mijn aanmelding was al verstuurd. Een motivatie van drie pagina's, waarin de belangrijkste vraag natuurlijk was: waarom wil je films maken?

Hierop had ik eerst geantwoord dat ik eigenlijk wil leven zoals in de films. Want die werelden zijn altijd veel mooier en spannender dan de mijne. Maar toen ik dat teruglas vond ik mezelf maar een zielige persoon. Dus heb ik uiteindelijk gebluft dat ik veel verhalen te vertellen heb en dat film het medium is waarmee ik dat wil doen. Heel zakelijk.

Dit boek moet een oefening worden in het vertellen van verhalen, vandaar. Maar voordat ik echt begin moet ik eerst wel een positiever beeld van Sjaak

geven. Misschien een heldhaftige anekdote over de jongen vertellen. Eentje waarin hij een prinses weet te bevrijden van een woeste driekoppige draak door deze met een magisch zwaard te doorklieven.

Helaas heeft Sjaak nooit iets gedaan wat ook maar lijkt op een prinses bevrijden van draken, omdat bijvoorbeeld draken helemaal niet bestaan. Dus.

WAAROM JE VAN SJAAK MOET HOUDEN

Het begon in groep acht. Sjaak, die vooraan bij de meester in de klas zat, hield een geheim schriftje bij met notities over alle meisjes in de klas. Hier kwam ik achter toen dikke Nicolette op haar tafel ging dansen, erdoorheen zakte, en ik Sjaak snel dat schriftje uit zijn laatje zag halen om er dingen in op te schrijven. Waarschijnlijk vette minnen voor Nicolette, of misschien zelfs een tekening van de hilariteit. Het arme kind nam op den duur het halve schriftje in beslag.

Maar Sjaak schreef ook gedichtjes en liefdesverklaringen, die dan vooral bestemd waren voor Sterre en Tara. Als eens in de zoveel tijd de score werd opgemaakt waren het deze twee meisjes die om de eerste plek in Sjaaks ranglijst vochten. Tara was leuk omdat ze ook jongensdingen deed en Sterre droeg al een flinke bh.

Op het schoolplein waren de meningen verdeeld en werd door ons jongens vaak fel gediscussieerd. Ik weet nog goed dat ik een keer heb geprobeerd om Tanimara de top 3 in te lobbyen maar door iedereen

voor gek werd verklaard. Inmiddels heeft mijn hele oude basisschool, inclusief de meesters en juffen, haar perfecte lichaam in de *Playboy* kunnen zien staan. Maar dit terzijde.

Het was ergens in die saaie periode na de Cito-toets waarin niets meer schijnt te gebeuren, op de heetste dag van het jaar, dat Sjaak plotseling heel zeker wist welke naam er boven aan zijn lijst moest komen te staan. Hij pakte het schriftje uit zijn laatje en sloeg het open. Toen ging de telefoon.

Wat ik nu even moet uitleggen is dat ons lokaal grensde aan het koffiekamertje van de leraren en dat daar in dat kamertje de enige schooltelefoon stond. Elke week had iemand anders in de klas de eervolle taak de telefoon op te nemen en de ziekmeldingen op te schrijven. En je raadt het al, deze week stond Sjaaks naam op het bord.

Eerder die dag had mijn beste vriend zich aan de telefoon al een keer voorgedaan als Donald Duck, waar hij een behoorlijke uitbrander voor kreeg, dus de ogen van de hele klas volgden hem nu nauwlettend richting het koffiekamertje. Alleen die van de meester waren niet op Sjaak gericht, die waren gevallen op het schriftje op zijn bureau.

Toen Sjaak weer de klas in kwam mocht hij meteen terug het koffiekamertje in om zijn ouders te bellen voor een afspraak met de schoolpsycholoog. Hij had met z'n stomme kop invaljuf Esther boven aan zijn lijstje gezet en er een piemel naast getekend. Enfin. Een obsessie was geboren. Nog steeds houdt Sjaak lijstjes bij van de leukste vrouwen in zijn leven, nu in

zijn hoofd, zo slim is hij wel. Als je de eer hebt bovenaan te staan, krijg je van Sjaak de liefkozende titel 'mooiste meisje van Amsterdam'. En dan is het feest. Die meisjes worden door Sjaak volkomen in de watten gelegd, totdat ze toegeven en de zijne zijn. Dan volgt er meestal wel weer snel een nieuwe gegadigde voor de hoofdprijs, maar dat is een ander verhaal. Ik zal even een voorbeeld geven van een van Sjaaks eerste dates.

Ze heette Lisa. De ogen van het meisje waren diepgroen, boven haar brede glimlach zat zo'n sexy moeder-vlekje en ze gebruikte een goede shampoo want haar blonde haren glansden en deinden veerkrachtig mee met elke stap die ze nam. Sjaak nodigde haar uit mee naar de Ikea te gaan.

Nu hoor ik je denken: de Ikea?! Wat is dat nu weer voor locatie voor je eerste date? Nou, dat dacht die Lisa ook. Maar Sjaak, charmant als hij is, wist haar toch mee te krijgen. Hij wist haar zelfs vlak voor sluitingstijd over te halen zich in een Billy-kast te verstoppen terwijl hij onder een Florö-bed ging liggen. Daar wachtten de twee totdat de laatste mensen weg waren en de hele tent was afgesloten. Toen kwam Sjaak tevoorschijn met een rugzak vol ingrediënten voor een romantisch diner voor twee. Samen kozen ze vervolgens de modernste keuken uit om in te koken en aten ze bij kaarslicht aan de mooiste tafel die ze konden vinden. Nog even uitbuiken op een bank naar keuze en toen kwam het geniale van Sjaaks plan. Dat ze waren ingesloten betekende namelijk dat Lisa hoe

dan ook moest blijven slapen. Ik weet niet hoeveel bedden ze die nacht uiteindelijk hebben uitgeprobeerd, maar als ik Sjaak moet geloven waren het er heel veel.

Tot zover het verhaal waardoor je van Sjaak moet gaan houden. Maar doe vooral waar je zin in hebt.

Die 'Lisa van de Ikea' – er zijn wel meer Lisa's de revue gepasseerd – rekent Sjaak overigens niet tot zijn exen. Nee, om een vriendinnetje van Sjaak te zijn geweest moet je aan strenge criteria voldoen.

Officieel kreeg Sjaak zijn eerste echte vriendinnetje toen hij veertien was. Alles daarvoor telt volgens meener niet mee omdat hij met die meisjes nooit in het buitenland is geweest. Let wel, Franse campingsliefdes tellen ook niet want die zijn in het buitenland ontstaan. Overigens zouden ze wel volwaardige vriendinnetjes zijn als ze mee terug naar Nederland waren gebracht, maar dat is nooit gebeurd. En het verblijf in het buitenland moet trouwens langer dan een weekend hebben geduurd, anders telt ene Andrea mee en daar wil mijn beste vriend nooit meer aan herinnerd worden. En zo heeft Sjaak nog een heleboel andere typische wetten en regels, die heel logisch klinken als hij ze uitlegt, maar eigenlijk niet na te vertellen zijn.

Op dit moment heeft Sjaak geen vriendinnetje. Hij meent namelijk dat hij nu op het seksuele hoogtepunt van zijn leven is en dat het zonde zou zijn om zich dan aan één enkel meisje te binden. Ik heb zelf ook geen vriendinnetje, niet volgens de regels van Sjaak en ook niet volgens de mijne. En ik ben allesbehalve op het

seksuele hoogtepunt van mijn leven. Je zou zelfs kunnen zeggen dat ik al een aantal jaar in een dipje verkeer.

Er is wel een meisje dat ik heel erg leuk vind. Het meisje in kwestie woont niet zoals ik in Amsterdam maar aan de andere kant van het land, in Maastricht. Alleen weet ik niet hoe ze heet omdat ik haar nooit gesproken heb, alleen gezien. 'Onmogelijke liefde', noemen ze het ook wel. Ik hou daar wel van.

Maar ik ben dus Kees, dat had je misschien al door. Dat ik vaak in de onvoltooid verleden tijd schrijf wil trouwens niet zeggen dat ik nergens in dit verhaal het loodje kan leggen. Je weet het niet. Misschien zet ik er op een goed moment wel gewoon een punt achter. Voor de rest ben ik kleurenblind.

Oké, dan gaan we nu snel door met hoofdstuk 2.